ਨਿਪੁਨ ਸਕਸੈਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ.

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ.

(2012 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸਿਵਲ) ਨੰ. 565)

ਦਸੰਬਰ 11, 2018

[ਮਦਨ ਬੀ ਲੋਕੁਰ ਅਤੇ ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 18602284 ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਂ ਛਾਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ- ਔਰਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ (ਅਥਾਰਟੀਜ਼) ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵੀ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ "ਐਕਸ ਜਾਂ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾ ਕੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। -ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਅਦਾਲਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ ਜਾਂ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ਼ ਸਬੰਧਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੱਜ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਕਲਿਆਣ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਵੇ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ u/x.2284(2)(ਸੀ) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਜਕ ਭਲਾਈ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਗਠਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1973-8.327(2),

ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 2012-ਐਸਐਸ.23, 24, 25, 33 ਅਤੇ 37-ਪੋਕਸੋ ਐਕਟ-ਰਾਈਟਸ ਆਫ਼ ਹੈਲਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੱਚੇ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਮ ਸਮੇਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਪਤਾ, ਫੋਟੋ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਰਵੇ, ਸਕੂਲ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਐਫIR ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ

ਅਜਿਹੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਨਾ ਕਿ ਬਿਜੋਏ v ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੀ ਬਾਲ ਨਿਆਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਪਰਸਨ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਮਾਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ/ਸਟੇਟ ਦਿਸ਼ਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਰੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੀ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਜਸਟਿਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਪਰਸਨਾਂ ਅੱਗੇ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ।

ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਫੜੇ ਗਏ ਦਾ ਅਰਥ: ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਮਾਮਲਾ ਜੋ 8.228.4 ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਆਈਪੀਸੀ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਮੀਡੀਆ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860.2284 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860.2284(2)(ਸੀ) ਜੇਕਰ ਨਾਬਾਲਗਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੋਕ: ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਨਾਬਾਲਗ ਹੈ, ਐੱਸ. 2284(2)(ਸੀ) ਹੁਣ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਬਾਲਗਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ, ਸਾਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਤੋਂ ਮਿਟਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।) ਦੇ ਐਸ.2284, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.।

ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ: 2012 ਐਕਟ ਦੇ 8.23(2) ਵਿੱਚ ਵਾਕਾਂਸ਼ 'ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਪਕ ਪੱਧਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਐਜੂਸਦੇਮ ਜਨੇਰਿਸ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੀਡੀਆ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਆਫ ਚਿਲਡਰਨ ਫਰਾਮ ਸੈਕਸੁਅਲ ਆਫੈਂਸ ਐਕਟ, 2012.23(2) ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 2012- .23(4) ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਜਦੋਂ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ਮੀਡੀਆ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਬਾਰੇ - ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ 2012 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਹੋਵੇਗੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ

ਹੋਲਡ: ਧਾਰਾ 228ਏ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ 1.1 ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 376, 376ਏ, 376ਏਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕਥਿਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ। 376ਬੀ, 376ਸੀ, 376ਡੀ, 376ਡੀਏ, 376ਡੀਬੀ ਜਾਂ 376ਈ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ

ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ. ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਛਾਪਣਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਰਸ 9. 101|770-ਏ-ਸੀ]

1.2 ਨਾ ਤਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀਆਰਪੀਸੀ 'ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ' ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਨਾਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਾਕੰਸ਼ "ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ. ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਪਛਾਣਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖਪਾਤ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਾਰਸ 11, 12][770-ਡੀ-ਐਫ]

1.3 ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਦਰਜ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ('ਐਫਆਈਆਰ') ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਪਨਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੀੜਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਲਿਖਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਔਰਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬਲਾਤਕਾਰ ਜਾਂ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ/ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ (ਵਿਅਕਤੀਆਂ) ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। . ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਮੈਮੋ ਦੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੀਡੀਆ ਸਾਹਮਣੇ ਨਸ਼ਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ, 2005 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਹ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 173 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ

228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬਾਲਗ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਪਛਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪੀੜਤ ਦੀ ਸਵੈਇੱਛਤ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਸ 13, 14] 1771-ਬੀ-ਐਚ: 772-ਏ-ਸੀ.

1.4 ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਨਾਬਾਲਗ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 228ਏ(2)(ਸੀ) ਹੁਣ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਬਾਲਗਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਨਾਬਾਲਗ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਤੋਂ ਮਿਟਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। [ਪਰਾ 15] 1772-ਡੀ.

2.1 ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਵੇ। ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਮਨ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ। ਅਜਿਹੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਜਿਨਸੀ ਜੁਰਮ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਿਮਾਗੀ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸਦਮਾ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਲੋਕ ਰਾਏ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਘਿਨਾਉਣੇ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਰਾਇ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਹਿੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਸ 16, 17||772-ਐਫ-ਜੀ: 773-ਬੀ-ਸੀ]

2.2 ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਤ ਪੀੜਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਗਲਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਬੱਚੇ ਦਾ "ਅਗਲਾ ਦੋਸਤ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ "ਅਗਲਾ ਦੋਸਤ" ਕੌਣ ਹੈ। ਪਾਰਸ 18, 19||773-ਈ-ਜੀ|

2.3 ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ, ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਫੋਟੋ ਮੀਡੀਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਇੱਥੇ ਵੀ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਏ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਕੇਵਲ ਸਬੰਧਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਕਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜਿਕ

ਜਾਂ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ/ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 228ਏ (2) (ਸੀ) ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਮਾਜਕ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਪਦੰਡ ਤੈਅ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ। [ਪਰਾ 21] [774-ਬੀ-ਈ]

3.1 ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 228ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਆਈਪੀਸੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 228ਏ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 327(2) ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਛਾਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।) ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਇਹ ਕੈਮਰੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਅਦਾਲਤੀ ਸਟਾਫ, ਦੋਸ਼ੀ, ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਪੀੜਤ, ਜੇ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬਾਹਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪ੍ਰੈਸ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਕਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਪੀੜਤ ਜਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕੀ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। [ਪਰਾ 22||774-ਐਫ-ਐਚ: 775-ਏ]

3.2 ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇ। [ਪੈਰਾ 25][777-ਈ]

3.3 ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪੀੜਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੀੜਤ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਾਮ 'X' ਜਾਂ 'Y' ਦਿਖਾ ਕੇ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼(ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ) ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਚੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਾਮ ਕਾਰਨ-ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ। [ਪਰਾ 27||778-ਐਫ-ਐਚ]

4.1 ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 2012 (ਪੀਓਸੀਐਸਓ) ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਜੇਕਰ ਇਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਲਿਖਤੀ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਜਾਂ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੀਡੀਆ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਾਮ, ਪਤਾ, ਫੋਟੋ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਰਵਿਆਂ, ਸਕੂਲ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦੇ. ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਾਕੰਸ਼ 'ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ' ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਚੌੜਾ ਐਪਲੀਟਿਊਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਈਜੂਸਡਮ ਜੈਨਰੀਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਅਤੇ ਸਾਖ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੀਡੀਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਚੌਕਸ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੀਡੀਆ 'ਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਜ਼ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਪਾਰਸ 30, 31||780-ਈ-ਜੀ: 781-ਜੀ-ਐਚ: 782-ਏ-ਸੀ]

4.2 ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਹਰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਮੀਡੀਆ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਮੀਡੀਆ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਧਾਰਾ 23(4) ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਹੋਵੇਗੀ। [ਪਾਰਾ 32, 33][782-ਡੀ, ਜੀ-ਐਚ]

4.3 ਪੀੜਤਾਂ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਹੀ ਤਰਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਰਦਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਆਪਣੀ ਇੱਜ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਨਮਾਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। [ਪੈਰਾ 34]|783-ਬੀ-ਸੀ

4.4 ਬਿਜੋਏ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ। ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਲ ਨਿਆਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੇਅਰਪਰਸਨਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ

ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ/ਰਾਜ। [ਪਰਾ 38||784-ਡੀ-ਜੀ|

4.5 ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਬਾਲ-ਅਨੁਕੂਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਲੋਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਹਾਵੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੋਣ ਜੋ ਬਾਲ-ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 33(4) ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਮਾਹੌਲ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 36 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰੇ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਟਰਾਇਲ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਤਹਿਤ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਔਰਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟਾਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਹਨਾਂ ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਸਬੇ/ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਟਾਫ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ "ਭਰੋਸਾ" ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹੋਰ ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰਾਂ ਲਈ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਸ 39-42||785-ਏ-ਐਫ: 786-ਬੀ]

4.7 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ:-

1. ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਿੰਟ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਛਾਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ.

2. ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਮਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿਮਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਹੈ।

3. ਧਾਰਾ 376, 376ਏ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ 376ਏਬੀ, 376ਬੀ, 376ਸੀ, 376ਡੀ, 376ਡੀਏ, 376ਡੀਬੀ ਜਾਂ 376ਈ ਅਤੇ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

4. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੀੜਤ ਧਾਰਾ 372 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

5. ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਵੇ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ, ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ। ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕਵਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਹਨਾਂ ਦੀ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

6. ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ। ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫਾਫੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

7. ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 228ਏ(2)(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੀੜਤ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ਼ ਸਬੰਧਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 228ਏ(2)(ਸੀ) ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

8. ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਕੇਵਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।

9. ਸਾਰੇ ਰਾਜਾਂ/ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰੇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 43||786-ਸੀ-ਐਚ: 787-ਏ-ਡੀ]

ਬਿਜੋਏ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ 2017 ਸੀਆਰਆਈਐਲਜੇ 3893- ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ (1996) 2 ਐਸਸੀਸੀ 384: [1996] 1 ਐਸਸੀਆਰ 532; ਭੁਪਿੰਦਰ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (2003) 8 ਐਸਸੀਸੀ 551: [2003] 4 ਸਪਲ. ਐਸਸੀਆਰ 792 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਨਿਵੇਦਿਤਾ ਥਵ। ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਐਸਐਲਪੀ (ਸੀ) ਨੰਬਰ 2018 ਦਾ 24978 ਅਜੂ ਵਰਗੀਸ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲ ਰਾਜ, ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ 27.09.2018 ਨੂੰ ਸੀਆਰਐਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 2017 ਦਾ ਐਮਸੀ ਨੰ.5247; ਸੁਭਾਸ਼ ਚੰਦਰ ਰਾਇਸ ਸਟੇਟ ਆਫ ਸਿੱਕਮ 2018 ਸੀਆਰਆਈਐਲਜੇ 3146 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

[1996] 1 ਐਸਸੀਆਰ 532	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	5 ਲਈ
[2003] 4 ਸਪਲ. ਐਸਸੀਆਰ 792	'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	25 ਲਈ
2018 ਸੀਆਰਆਈਐਲਜੇ 3146	ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ	37 ਲਈ
2017 ਸੀਆਰਆਈਐਲਜੇ 3893	ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ	38 ਲਈ

ਸਿਵਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2012 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸਿਵਲ) ਨੰ. 565।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ

ਨਾਲ

2013 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਅਪਰਾਧਿਕ) ਨੰ. 1।

2013 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸਿਵਲ) ਨੰ: 22 ਅਤੇ 148

2012 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਸਿਵਲ) ਨੰ. 568

ਐਸਐਲਪੀ (ਸੀਆਰਐਲ)... 2014 ਦਾ ਸੀਆਰਐਲਐਮਪੀ ਨੰਬਰ 16041।

ਏ.ਐਨ.ਐਸ. ਨਾਡਕਰਨੀ, ਏ.ਐਸ.ਜੀ., ਵਿਕਾਸ ਮਹਾਜਨ, ਏ.ਏ.ਜੀ. ਅਲੋਕ ਅਗਰਵਾਲ, ਮੈਂਬਰ ਸਕੱਤਰ (ਨਾਲਸਾ), ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਇੰਦਰਾ ਜੈਸਿੰਘ, ਸ੍ਰ. ਐਡਵੋਕੇਟ (ਏ.ਸੀ.), ਏ.ਕੇ. ਪਾਂਡਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਅਜੀਤਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਸ. ਆਂਚਲ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਐਸ. ਤ੍ਰਿਪਾਠੀ, ਰਵੀ ਚੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਮੁਕੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸਿੰਘ, ਕੁ. ਭਾਨੂ ਪ੍ਰਿਆ ਸ਼ਰਮਾ, ਮੋਹਿਤ ਕਾਮਸ਼ਿਕ, ਕੁ. ਵਾਣੀ ਵਿਆਸ, ਅਮਿਤ, ਡਾ. ਗਜੇਂਦਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿੰਘ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਂਤ ਚੌਧਰੀ, ਆਰ.ਪੀ. ਗੁਪਤਾ, ਈ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲਾ, ਅਰਧੇਂਦੁਮੌਲੀ ਕੁਮਾਰ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਕੁ. ਤਰੁਣਾ ਅਰਧੇਂਦੁਮੌਲੀ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਨਮਿਤ ਸਕਸੈਨਾ, ਅਮ੍ਰਿਤੇਸ਼ ਰਾਜ, ਪੀਯੂਸ਼ ਸਿੰਘ, ਨਿਤੇਸ਼ ਰੰਜਨ, ਵੈਭਵ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ, ਸ਼ਸ਼ਾਂਕ ਸਕਸੈਨਾ, ਕੁ. ਭਗਤੀ ਪਸਰੀਜਾ ਸੇਠੀ, ਐਮ.ਪੀ. ਗੁਪਤਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਸੌਦਾਮਿਨੀ ਸ਼ਰਮਾ, ਬੀ.ਵੀ. ਬਲਰਾਮ ਦਾਸ, ਸ਼ੈਲੇਂਦਰ ਸੈਣੀ, ਕੁ. ਸੁਨੀਤਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਰਾਜ ਬਹਾਦਰ ਯਾਦਵ, ਮਿਸ. ਅਨਿਲ ਕਟਿਆਰ, ਜੀ.ਐਸ. ਮੱਕੜ, ਸ. ਵਸੀਮ ਏ ਕਾਦਰੀ, ਜੁਬੈਰ ਅਹਿਮਦ ਖਾਨ, ਤਮੀਮ ਕਾਦਰੀ, ਜ਼ੈਦ ਅਲੀ ਸਬਜ਼ਪੋਸ਼, ਸਈਦ ਕਾਦਰੀ, ਐੱਮ. ਅਨੀਥਾ ਸ਼ੇਨੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਦੀਕਸ਼ਾ ਰਾਏ, ਪਲਕ ਮਹਾਜਨ, ਗੁੰਟੂਰ ਪ੍ਰਭਾਕਰ, ਕੁ. ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਸਿੰਘ, ਅਨਿਲ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ, ਰਿਤੂਰਾਜ ਬਿਸਵਾਸ, ਸਤੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ, ਕੁ. ਆਭਾ ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ, ਡੀ.ਐਸ. ਪਰਮਾਰ, ਸ. ਸੁਜੀਤਾ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ, ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਏ.ਪੀ. ਮੇਈ, ਚਿਰਾਗ ਜੈਨ, ਕੁ. ਰੁਚਿਰਾ ਗੁਪਤਾ, ਸੰਤੋਸ਼ ਰੇਬੈਲੋ, ਅਨੁਰਾਗ ਸ਼ਰਮਾ, ਸ਼ਿਸ਼ੀਰ ਦੇਸ਼ਪਾਂਡੇ, ਕੁ. ਹੇਮੰਤਿਕਾ ਵਾਹੀ, ਸ. ਪੂਜਾ ਸਿੰਘ, ਸੰਜੇ ਕੁਮਾਰ ਵਿਸੇਨ, ਵਿਨੋਦ ਸ਼ਰਮਾ, ਤਪੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸਿੰਘ, ਅਦਿੱਤਿਆ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਐਮ.ਸ਼ੋਏਬ ਆਲਮ, ਉੱਜਵਲ ਸਿੰਘ, ਮੋਜਾਹਿਦ ਕਰੀਮ ਖਾਨ, ਵੀ.ਐਨ. ਰਘੁਪਤੀ, ਲਗਨੇਸ਼ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਪਰੀਕਸ਼ਿਤ ਪੀ. ਅੰਗਦੀ, ਸੀ.ਕੇ. ਸੱਸੀ, ਨਯਨਤਾਰਾ ਰਾਏ, ਸੰਨੀ ਚੌਧਰੀ, ਅਭਿਲਾਸ਼ ਅੱਤਰੀ, ਕੁ. ਦੀਪਾ ਐੱਮ. ਕੁਲਕਰਨੀ, ਨਿਸ਼ਾਂਤ ਰਮਾਕਾਂਤਰਾਓ ਕਟਨੇਸ਼ਵਰਕਰ, ਲੀਸ਼ਾਂਗਥਮ ਰੋਸ਼ਮਨੀ, ਮਿਸ. ਮਾਈਬਾਮ ਬਾਬੀਨਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਅਨੁਪਮਾ ਨਗਨਗੋਮ, ਰੰਜਨ ਮੁਖਰਜੀ, ਕੇ.ਵੀ. ਖਰਲਿੰਗਦੋਹ, ਡੈਨੀਅਲ ਸਟੋਨ ਲਿੰਗਦੋਹ, ਟੀ.ਸੀ.ਆਈ. ਨਰਾਇਣਨ ਨਾਇਰ, ਮਿਸ. ਕੇ.ਏਨਾਤੋਲੀ ਸੇਮਾ, ਅਮਿਤ ਕੁਮਾਰ ਸਿੰਘ, ਸੂਰਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਸ਼ਿਭਾਸ਼ੀਸ਼ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਚੰਦਨ ਕੁਮਾਰ ਮੰਡਲ, ਅਸ਼ੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸਿਨਹਾ, ਕਰਨ ਭਾਰਿਹੋਕੇ, ਕੌਸ਼ਲ ਨਰਾਇਣ

ਮਿਸ਼ਰਾ, ਕੁ. ਨਵਕਿਰਨ ਬੋਲੇ, ਨਲਿਨ ਕੋਹਲੀ, ਅੰਕਿਤ ਰਾਏ, ਮਿਲਿੰਦ ਕੁਮਾਰ, ਮਿਸ. ਅਰੁਣਾ ਮਾਥੁਰ, ਅਵਨੀਸ਼ ਅਰਪੁਥਮ, ਮਿਸ. ਅਨੁਰਾਧਾ ਅਰਪੁਥਮ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਗੀਤਾਂਜਲੀ (ਮਿਸ ਅਰਪੁਥਮ ਅਰਮਾ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਈ), ਐੱਮ. ਯੋਗੇਸ਼ ਕੰਨਾ, ਮਿਸ. ਸੁਜਾਤਾ ਬਗਾਧੀ, ਸ. ਪਾਰਥਾ ਸਾਰਥੀ, ਸ. ਰਾਜੂ ਰਾਜੇਸ਼ਵਰਨ, ਸ. ਉਦੈ ਕੁਮਾਰ ਸਾਗਰ, ਮ੍ਰਿਤੁੰਜੈ ਸਿੰਘ, ਸ਼ੁਵੋਦੀਪ ਰਾਏ, ਰਿਤੂਰਾਜ ਬਿਸਵਾਸ, ਸ. ਗਰਿਮਾ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਸ. ਪੂਨਮ ਆਨੰਦ, ਸ. ਰਚਨਾ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ, ਸ. ਮੋਨਿਕਾ, ਅਵੀਰਲ ਸਕਸੈਨਾ, ਸੁਹਾਨ ਮੁਖਰਜੀ, ਮਿਸ. ਅਸਥੂ ਸ਼ਰਮਾ, ਅਮਿਤ ਵਰਮਾ, ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਮਨਚੰਦਾ, ਕੁ. ਕਾਜਲ ਦਲਾਲ, ਸ. ਡਿੰਪਲ ਨਾਗਪਾਲ (PLR ਚੈਂਬਰਜ਼ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਈ)। ਕੇ.ਵੀ. ਜਗਦੀਸ਼ਵਰਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੀ. ਇੰਦਰਾ, ਮ੍ਰਿਣਾਲ ਕੇ. ਮੰਡਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਕਾਮਾਕਸ਼ੀ ਐਸ ਮੇਹਲਵਾਲ, ਸਨਵੀਰ ਮੇਹੀਵਾਲ, ਰਾਜੂ ਸੋਨਕਰ, ਚਿਰਾਗ ਐਮ. ਸ਼ਰਾਫ, ਵੀ.ਆਈ. ਪ੍ਰਗਾਸਮ, ਪ੍ਰਬੂ ਰਾਮਸੁਬਰਾਮਨੀਅਨ, ਐਸ. ਮਨੂਰਾਜ, ਮਿਸ. ਅਦਿਤੀ ਗੁਪਤਾ, ਸੱਤਿਆ ਮਿੱਤਰਾ, ਟੀ.ਐਨ. ਰਮਾ ਰਾਏ, ਹਿਤੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਸ਼ਰਮਾ, ਟੀ.ਵੀਰਾ ਰੈਡੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਲਈ.

ਨਿਪੁਨ ਸਕਸੈਨਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਇਨ-ਪਰਸਨ।

ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਦੀਪਕ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

1. ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੇ ਮਜ਼ਾਕ, ਸਮਾਜਿਕ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ। .

2. ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾ ਭਾਗ ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860 (ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ "ਆਈਪੀਸੀ") ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਉਹਨਾਂ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 2012 (2012) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਲਈ "ਪੀਓਸੀਐਸਓ)

3. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ "ਮੀਡੀਆ" ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਸ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਅਤੇ ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ ਆਦਿ ਸਮੇਤ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ...

ਹਿੱਸਾ ਹੈ

4. ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪੀੜਤ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ, ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਮਾੜਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੀੜਤ ਬੇਕਸੂਰ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀੜਤ ਦਾ ਕੋਈ ਕਸੂਰ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਸਮਾਜ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸ ਨੂੰ 'ਅਛੂਤ' ਸਮਝਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਪੀੜਤ ਲੜਕੀ ਨੂੰ "ਪਰਿਹਾ" ਵਰਗਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਠੋਰ ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਖੌਤੀ "ਇੱਜ਼ਤ" ਦੀ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਪਰਿਵਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦੀ। ਕੇਸ ਦਰਜ ਹੋਣ ਅਤੇ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਪੁਲਿਸ ਅਕਸਰ ਪੀੜਤ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਾਂਗ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਲੜਕੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਲੜਕੇ ਨਾਲ ਡੇਟਿੰਗ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਘੁੰਮ ਰਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਡਰਾਉਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਨਾਲ ਡੇਟਿੰਗ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਨਸਾਫ਼ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਬੁਰਸ਼ ਇੱਕ ਕੋਝਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਸੂਰਵਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਇਰੀਮੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ।

5. ਜੇਕਰ ਪੀੜਤਾ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਕਈ ਵਾਰ ਮੂਕ ਦਰਸ਼ਕ ਵਾਂਗ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੇ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਖਾਸ ਪੱਧਰ ਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤਣ ਨਾਲ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਨਸੀਹਤਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, 1996 ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

6. ਧਾਰਾ 228ਏ ਨੂੰ 1983 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੰ. 43 ਦੇ ਤਹਿਤ 25.12.1983 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

228ਏ. ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਆਦਿ।

(1) ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਨਾਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਛਾਪਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 376, ਧਾਰਾ 376ਏ, ਧਾਰਾ 376ਏਬੀ, ਧਾਰਾ 376ਬੀ, ਧਾਰਾ 376ਸੀ, ਧਾਰਾ 376ਡੀ, ਧਾਰਾ 376ਡੀਏ, ਧਾਰਾ 376ਡੀਬੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 376ਈ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਦੋ ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗੀ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾਮ ਦੀ ਕਿਸੇ ਛਪਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਛਪਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੈ-

(ਏ) ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਜਿਹੇ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨੇਕ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ; ਜਾਂ

(ਸੀ) ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾਬਾਲਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਾਬਾਲਗ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਵਿਆਖਿਆ।-ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, "ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਲਿਆਣ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਗਠਨ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਜੋ ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਜਾਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ।

(3) ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਛਾਪਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੋ ਸਾਲ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

ਵਿਆਖਿਆ।-ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਛਪਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

7. ਅਸੀਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 327 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ (ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਲਈ "ਸੀਆਰਪੀਸੀ) ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 327 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਸੀ। 1983 ਦੇ ਉਸੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਨੰ. 43 ਦੁਆਰਾ ਸੰਮਿਲਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਧਾਰਾ 327, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

"ਧਾਰਾ 327. ਅਦਾਲਤ ਖੁੱਲੀ ਰਹੇਗੀ।-

(1) ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਓਪਨ ਕੋਰਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਤੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਜੱਜ ਜਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੱਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹੋ।

(2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਧਾਰਾ 376, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਏ, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਏਬੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਬੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਡੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਡੀਏ, ਸੈਕਸ਼ਨ 376ਡੀਬੀ ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਲਾਤਕਾਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ (1860 ਦਾ 45) ਦੀ 376ਈ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਪ੍ਰਧਾਨ ਜੱਜ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੇ ਗਏ ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ, ਜਾਂ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਹਿਲਾ ਜੱਜ ਜਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(3) ਜਿੱਥੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਛਾਪਣਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਹਟਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਤੇ ਦੀ ਗੁਪਤਤਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੇ ਅਧੀਨ।"

8. 1983 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਲਾਤਕਾਰ, ਸਮੂਹਿਕ ਬਲਾਤਕਾਰ ਆਦਿ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਓਪਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚਲਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 2013 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਅਪਰਾਧ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

9. ਧਾਰਾ 228ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1), ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 376, 376ਏ, 376ਏਬੀ, 376ਬੀ, 376ਸੀ, 376ਡੀ, 376ਡੀਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਕਥਿਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ। , 376ਡੀਬੀ ਜਾਂ 376ਈ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ।

10. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਛਾਪਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਰਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਛਾਪਣਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।
11. ਨਾ ਤਾਂ ਆਈਪੀਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀਆਰਪੀਸੀ "ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ" ਵਾਕੰਸ਼ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਨਾਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ "ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਨਸ਼ਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ

ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਪਛਾਣਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਤਕਰੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ।

12. ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵਾਲੇ ਵਿਤਕਰੇ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲਣੀ ਔਖੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਇਨਸਾਨ ਵਾਂਗ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਏਕੀਕਰਨ ਕਰਨਾ ਵੀ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਪੀੜਤ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਤਰੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲ ਹੀ 'ਚ ਸੁਰਖੀਆਂ 'ਚ ਬਣੇ ਇਕ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਭਾਵੇਂ ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਟੇਟ ਬੋਰਡ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ 'ਚ ਟਾਪ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਰਾਕੇਟ ਵਿਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗੀ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਕ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ, ਫੁਟੇਜ ਹੈ ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ ਮੀਡੀਆ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਧੁੰਦਲਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਉਸਦੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ, ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ.ਸੀ. ਸਾਫ ਦਿਖਾਈ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਛਾਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

13. ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 228ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਦਰਜ ਕਰਨੀ ਪੈ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ (ਛੋਟੇ 'ਐਫਆਈਆਰ' ਲਈ) ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਨਾਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਲਿਖਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਔਰਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਲਾਤਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ। ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਉਹ ਜਨਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ/ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ। ਐਫਆਈਆਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ (ਵਿਅਕਤੀਆਂ) ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਨਮੂਨੇ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਡੀਐਨਏ ਪ੍ਰੋਫਾਈਲਿੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪੀੜਤ ਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਰਿਕਾਰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਮੂਨੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਿਵਾਏ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਜੋ ਸਿਰਫ ਭੇਜੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕੋਈ ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ

ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ-ਵਿਹਾਰ ਜਾਂ ਮੈਮੋ ਦੀ ਅਦਲਾ-ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮੀਡੀਆ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ਸੂਚਨਾ ਐਕਟ, 2005 ਤੱਕ। ਅਸੀਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਰੱਖਣ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 173 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

14. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਬਾਲਗ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਪਛਾਣ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ. ਇਹ ਪੀੜਤ ਦੀ ਸਵੈਇੱਛਤ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਪੀੜਤ ਅਜਿਹੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸਮਾਜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਪੀੜਤਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਾ ਸਰੋਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੀੜਤ ਮੁੱਖ ਹੈ।

15. ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 228ਏ ਹੁਣ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਬਾਲਗਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। . ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਸਾਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 'ਜਾਂ ਨਾਬਾਲਗ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਤੋਂ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

16. ਦੁਖਦਾਈ ਮਸਲਾ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਾ ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਵੇ।

17. ਇਸ ਤਕਨੀਕੀ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੰਦਬੁੱਧੀ ਮਨ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਓਨਾ ਹੀ ਨਾਗਰਿਕ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ। ਅਜਿਹੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਜਿਨਸੀ ਜੁਰਮ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਦਿਮਾਗੀ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸਦਮਾ ਸਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਵਿਚਾਰਨ ਵਾਲਾ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮਕਰਨ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਨਸ਼ਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਚਿਹਰਾ ਪੀੜਤ ਫਿਰ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਰੈਲੀਿਂਗ ਬਿੰਦੂ ਬਣ ਸਕਦੀ

ਹੈ। ਪੀੜਤ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕੀ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ, ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਖੁਦ ਰੈਲੀਿਂਗ ਪੁਆਇੰਟ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ? ਸਾਡਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਰਾਏ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣ ਲਈ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਘਿਨਾਉਣੇ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ "ਨਿਰਭਯਾ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੱਕ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੀੜਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅਤੇ ਲੋਕ ਰਾਏ ਨੂੰ ਲਾਮਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਹਿੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।

18. ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਆਧੁਨਿਕ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧੀਆਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਅਕਸਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਘਿਨਾਉਣੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। , ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਬਾਹਰਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਮੀਡੀਆ ਹਾਊਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਫਰਮ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਲੈ ਕੇ, ਜੋ ਕਿਤਾਬ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ, ਬੇਸ਼ਕ, ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

19. ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ "ਨੇਕਸਟ ਆਫ ਕਨਟੀ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇਣੀ ਪਵੇਗੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1925 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਹਿੱਤ ਪੀੜਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਗਲਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਬੱਚੇ ਦਾ "ਅਗਲਾ ਦੋਸਤ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ "ਅਗਲਾ ਦੋਸਤ" ਕੌਣ ਹੈ।

20. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ। ਆਈਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਚੇਅਰਮੈਨ ਜਾਂ ਸਕੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਕੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦਾ।

21. ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ, ਜੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਲਾਸ਼ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤਾ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਫੋਟੋ

ਮੀਡੀਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਇੱਥੇ ਵੀ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗੇ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੀੜਤਾ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਸਬੰਧਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ/ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਗੇ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜਾਂ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ/ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 228ਏ (2) (ਸੀ) ਆਈਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਮਾਜਕ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਾਪਦੰਡ ਤੈਅ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਠਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਅਰਜ਼ੀ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੀਆਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਪ੍ਰਬਲ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

22. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਈਪੀਸੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਛਾਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। 228ਏ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 327(2) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕੈਮਰੇ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ, ਅਦਾਲਤੀ ਸਟਾਫ਼, ਮੁਲਜ਼ਮ, ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ, ਪੀੜਤ, ਜੇ ਉਹ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਗਵਾਹ ਉੱਥੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬਾਹਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪ੍ਰੈਸ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਕਿਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀ ਵਾਪਰਿਆ ਜਾਂ ਪੀੜਤਾ ਜਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਬਿਆਨ ਸੀ। ਸਬੂਤ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨਿਵੇਦਿਤਾ ਝਾਅ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਧਾਰਾ 327 (3) ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਿਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ.

23. ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 228ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਛਪਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

24. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰਮੀਤ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਔਰਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਜਾਂ ਹਮਲੇ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ

ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੈਮਰੂ ਵਿੱਚ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਓਪਨ ਟ੍ਰਾਇਲ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ:

21. ਦੇਰ ਨਾਲ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਰਤਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਲਾਤਕਾਰ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਡੰਬਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਔਰਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਯੌਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਾਜ ਦੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਦੇ ਰਵੱਈਏ 'ਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਖਦਾਈ ਪ੍ਰਤੀਕਰਮ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਲਾਤਕਾਰੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੀੜਤ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਅਖੰਡਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਲਾਤਕਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਸਰੀਰਕ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਅਕਸਰ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਖ਼ਸੀਅਤ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਾਤਲ ਆਪਣੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਲਾਤਕਾਰੀ ਬੇਸਹਾਰਾ ਔਰਤ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

22. ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦੀ ਬਹੁਤ ਆਲੋਚਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੁਝ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸਤਗਾਸਾ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਰਣਨੀਤੀ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਲਾਤਕਾਰ ਪੀੜਤਾ ਨੂੰ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਗੋਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਤੋੜ-ਮਰੋੜਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਅਸੰਗਤਤਾ ਲਈ ਪਰਖਣ ਲਈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ। ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੂਕ ਦਰਸ਼ਕ ਬਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਦੋਂ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਜਿਰਹਾ ਰਾਹੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਚਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਹਰ ਅਕਸ਼ਾਂਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਰ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਅਪਰਾਧ. ਜਬਰ-ਜ਼ਨਾਹ ਦੀ ਪੀੜਤਾ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਦਮੇ ਵਾਲੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਣਜਾਣ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਘਬਰਾ ਵੀ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬੋਲਣ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਚੁੱਪ ਜਾਂ ਇੱਕ ਉਲਝਣ ਭਰੇ ਵਾਕ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ "ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧਤਾਈਆਂ" ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 327 ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

24. ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਅਰਾਮਦੇਹ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਜਾਣੂ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਵੈ-ਮਾਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇੰਨੀ ਝਿਜਕ ਜਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ, ਜਨਤਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੇਠ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰੋ। ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਸੁਧਰੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਝੂਠ ਤੋਂ ਸੱਚ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰੇਗੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ, ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜੁਰਮ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਅਗਿਆਤ ਨੂੰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਟਰਿਕਸ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਧਾਰਾ 327(2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣਗੀਆਂ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਸੀ. ਕੈਮਰੇ ਵਿਚ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਿਯਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਓਪਨ ਟ੍ਰਾਇਲ ਇਕ ਅਪਵਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

25. ਭੁਪਿੰਦਰ ਸ਼ਰਮਾ ਰਾਜ ਹਿਮਾਚਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ:-

"2. ਅਸੀਂ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 228-ਏ (ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ "ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ.") ਕੁਝ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਛਾਪਣਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ। ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਾਰਾ 376, 376-ਬੀ, 376-ਸੀ ਜਾਂ 376-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਛਾਪਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਜ਼ੁਲਮ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 228-ਏ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ, ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਂ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ "ਪੀੜਤ" ਵਜੋਂ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ।"

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 228ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 228ਏ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਛਪਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭਾਵ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

26. ਅਜੂ ਵਰਗੀਸ ਬਨਾਮ ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ:-

"8. ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਮਾਜਿਕ ਪੀੜਤਾ ਜਾਂ ਭੇਦਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਪੀੜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਅਤੇ ਸਮਾਜਿਕ ਤਸੀਹੇ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨਸੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਮੰਦਭਾਗੀ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰੋ। ਸਮਾਜ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜਿਨਸੀ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਵਾਂਗ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਮ ਜੀਵਨ ਜਿਉਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ। ਅਜਿਹੀ ਹਿੰਸਾ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜਤਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਲੋੜੀ ਜਨਤਕ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਮਾਜਿਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਤੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਇੰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਖੁਲਾਸਾ ਇਰਾਦਾ, ਸੱਚਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ, ਇਸ ਦੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਨਿਰੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

27. ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ ਜਿਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਧਾਰਾ 228ਏ ਆਈਪੀਸੀ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਬਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਪੀੜਤ ਧਾਰਾ 372 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੀਮੋ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੱਸਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੀੜਤ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਨਾਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. 'X' ਜਾਂ 'Y' ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਡਿਡ ਪਛਾਣ ਜੋ ਉਹ ਚੁਣ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਾਮ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਪਾਵਰ ਆਫ਼ ਅਟਾਰਨੀ ਅਤੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਪੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਛਲ-ਨਾਮੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨ/ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਪੀੜਤ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਨਾਮ "X" ਜਾਂ "Y" ਦਿਖਾ ਕੇ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼(ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ) ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਚੈਂਬਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਾਮ ਕਾਰਨ-ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼
ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਜਨਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਅਤੇ ਹਿੱਸਾ

28. ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਾਂਗੇ ਜੋ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਨਾਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

29. ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਜੋ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਬਾਲਗ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸਮਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਸਮਾਜਿਕ ਛੇੜਛਾੜ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਲੱਭੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਨਾਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਹੁਤੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪੀੜਤ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਦੋਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਨਕੇਲ ਪਾਉਣ ਦੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਬਾਲ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਸ਼ਟਰ ਕਨਵੈਨਸ਼ਨ, 1989 ਦਾ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਨੇ ਸਾਲ 2012 ਵਿੱਚ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ, ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਲਿੰਗ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

30. ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦਾ ਅਧਿਆਇ VI। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 24 ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 24 ਦਾ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"ਸੈਕਸ਼ਨ 24-ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ।

XXX XXX XXX
XXX XXX XXX

(5) ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜਨਤਕ ਮੀਡੀਆ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 164 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬਿਆਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਰਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਮਲਾਵਰ ਸਵਾਲਾਂ ਜਾਂ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਜੋ ਕਿ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"ਸੈਕਸ਼ਨ 33-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ।
XXX XXX XXX

(7) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।

ਵਿਆਖਿਆ।-ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ, ਸਕੂਲ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 37 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੇ ਟਰਾਇਲ ਉਸ ਨੂੰ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕਰਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 24(5) ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 33(7) ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸੈਕਸ਼ਨ 37 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੈਮਰੇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਮੀਡੀਆ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਟੀਮ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਪਛਾਣ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੱਚੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

31. ਵਿਦਵਾਨ ਐਮੀਕਸ ਕਿਊਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੰਭਵ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ "ਬੱਚੇ ਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਕੁਝ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਮੀਡੀਆ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:

"ਮੀਡੀਆ ਲਈ ਧਾਰਾ 23 ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ।-

(1) ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਮੀਡੀਆ ਜਾਂ ਸਟੂਡੀਓ ਜਾਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਂ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(2) ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ, ਪਤਾ, ਫੋਟੋ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਰਵੇ, ਸਕੂਲ, ਗੁਆਂਢ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਸਮੇਤ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ, ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ, ਅਜਿਹੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।

(3) ਮੀਡੀਆ ਜਾਂ ਸਟੂਡੀਓ ਜਾਂ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਜਾਂ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੁੱਲਾਂ ਲਈ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ।

(4) ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵੱਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਲਿਖੀ, ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਜਾਂ ਗ੍ਰਾਫਿਕ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਮੀਡੀਆ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਾਖ ਨੂੰ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਮ, ਪਤਾ, ਫੋਟੋ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਰਵੇ, ਸਕੂਲ, ਆਂਢ-ਗੁਆਂਢ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਸਮੇਤ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਾਕੰਸ਼ "ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਆਪਕਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਜੂਸਦੇਮ ਜਨੇਰਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਅਤੇ ਸਾਖ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇ। ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਜ਼ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕੇ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

32. ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨਾ ਮੀਡੀਆ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਲਾਤਕਾਰ ਅਤੇ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ

ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਦਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਮੀਡੀਆ ਨੂੰ ਪੀੜਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਪੀੜਤ ਦੁੱਖ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸ ਸਦਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲਤਾ ਨਾਲ ਪੀੜਤਾਂ, ਬਾਲਗ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਟੈਲੀਵਿਜ਼ਨ ਰੇਟਿੰਗ ਪੁਆਇੰਟ (ਟੀਆਰਪੀ) ਹਾਸਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮੀਡੀਆ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ।

33. ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਪਿੰਡ ਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਵੀ ਧਾਰਾ 23(2) ਪੋਕਸੋ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕੌਣ ਹੈ। . ਦਿੱਲੀ ਵਰਗੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਮਹਾਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪਰ ਕਾਲੋਨੀ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਕੂਲ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚਾ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਦਾ ਨੰਬਰ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ) ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਖੋਜਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੀਡੀਆ ਨਾ ਸਿਰਫ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 23(4) ਅਧੀਨ ਜੁਰਮ।

34. ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਮੀਕਸ ਕਿਊਰੀ ਨੇ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬੱਚੇ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਬੱਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਬੱਚੇ ਦਾ ਨਾਂ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲੋਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਨਸਾਫ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਅੰਦੋਲਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਹੀ ਤਰਕ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੀੜਤਾਂ ਲਈ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਤਰਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਾਰਕ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਪਵੇਗਾ. ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸਨਮਾਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ।

35. ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ ਪਰ ਅਸੀਂ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਜਸਟਿਸ (ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ, 2015 ਦੀ ਧਾਰਾ 74 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਸੈਕਸ਼ਨ 74. ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ।-

(1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਖਬਾਰ, ਮੈਗਜ਼ੀਨ, ਨਿਊਜ਼-ਸ਼ੀਟ ਜਾਂ ਆਡੀਓ-ਵਿਜ਼ੁਅਲ ਮੀਡੀਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਰੂਪਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ, ਨਾਮ, ਪਤਾ ਜਾਂ ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ

ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਜਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਗਵਾਹ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ, ਫਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ, ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੈ।

(2) ਪੁਲਿਸ ਚਰਿੱਤਰ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਕੇਸ ਬੰਦ ਜਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ ਜਾਂ ਦੋ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਲਈ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।"

36. ਨਾਮ, ਪਤਾ, ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਕੋਈ ਤਸਵੀਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਜੋ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਇਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋੜ ਹੈ।

37. ਸੁਭਾਸ਼ ਚੰਦਰ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਸਿੱਕਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਿੱਕਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

27. ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ, ਜਾਂ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ, ਜਾਂ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ, ਜਾਂ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਗਵਾਹ ਲਈ, ਨਾਮ, ਪਤਾ। ਸਕੂਲ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਟਰੈਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਮੀਡੀਆ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।"

38. ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਦੇ ਬਿਜੋਏ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹੋਏ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਬੱਚੇ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ

ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਮੁੱਦੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ-1 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੋੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਨਿਰਣਾ. ਅਸੀਂ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਲ ਨਿਆਂ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੇਅਰਪਰਸਨਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ/ਰਾਜ 39. ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਬਾਲ-ਅਨੁਕੂਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹਾਂਗੇ। ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਬਾਲ-ਅਨੁਕੂਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੁਝ ਤਰੱਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਪਰ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

40. ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਲੋਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਹਾਵੀ ਹਨ। ਉਹ ਡਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ, ਕਈ ਵਾਰ, ਜੁਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਅਤੇ ਡਰਾਉਣੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਘਬਰਾਹਟ ਵਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

41. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ। ਸੈਕਸ਼ਨ 33(4) ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਾਲ ਅਨੁਕੂਲ ਮਾਹੌਲ ਹੋਵੇ। ਧਾਰਾ 36 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਕਥਿਤ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰੇ ਨਾ। ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ। ਜਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਟਰਾਇਲ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬਾਲ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣ। 42. ਇਹਨਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਲਾਤਕਾਰ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟਾਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਰਅਸਲ, ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰ ਵੀ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਇਹਨਾਂ ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰਾਂ ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਸਬੇ/ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਟਾਫ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਨਸੀ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਏ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੋਣ। ਇਸ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੀੜਤਾਂ ਨਾਲ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਂਦਰਾਂ 'ਤੇ ਕਾਉਂਸਲਰ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨੀ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਕਾਉਂਸਲਿੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕਾਉਂਸਲਰ ਪੀੜਤਾਂ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਸਿਖਲਾਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। . ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵੀ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀਡੀਓ ਕਾਨਫਰੰਸਿੰਗ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਧਾਰਾ 164 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਵੀਡੀਓ ਕਾਨਫਰੰਸਿੰਗ ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਕੇਂਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤੀ ਕਮਰੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਕੇਂਦਰ ਅਦਾਲਤੀ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਿਤ ਨਾ ਹੋਣ, ਸਗੋਂ ਅਦਾਲਤੀ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸਥਿਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸੁਵਿਧਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਪੀੜਤਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤੀ ਕੰਪਲੈਕਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਪੀੜਤ ਦੋਸਤਾਨਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਵਿੱਚ "ਭਰੋਸਾ" ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹੋਰ ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰਾਂ ਲਈ ਮਾਡਲ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

43. ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: -

1. ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਿੰਟ, ਇਲੈਕਟ੍ਰਾਨਿਕ, ਸੋਸ਼ਲ ਮੀਡੀਆ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਛਾਪ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਤੱਥ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ.

2. ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪੀੜਤ ਮਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਦਿਮਾਗੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੇ ਅਗਲੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਮੌਜੂਦ ਨਾ ਹੋਣ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਹੈ।

3. ਆਈਪੀਸੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 376, 376ਏ, 376ਏਬੀ, 376ਬੀ, 376ਸੀ, 376ਡੀ, 376ਡੀਏ, 376ਡੀਬੀ ਜਾਂ 376ਈ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਅਤੇ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਫਆਈਆਰ ਜਨਤਕ ਡੋਮੇਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

4. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪੀੜਤ ਧਾਰਾ 372 ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੀੜਤ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

5. ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਸੀਲਬੰਦ ਕਵਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਰੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

6. ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੀੜਤ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੀੜਤ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਪਛਾਣ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ। ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਨੂੰ ਸੀਲਬੰਦ ਲਿਫ਼ਾਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ.

7. ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 228ਏ(2)(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੀੜਤ ਜਾਂ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਰਫ ਸਬੰਧਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ

ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਰਕਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 228ਏ(2)(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਮਾਪਦੰਡ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਮਾਜ ਭਲਾਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ,

8. ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾਬਾਲਗ ਪੀੜਤਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ।

9. ਸਾਰੇ ਰਾਜਾਂ/ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਰੇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ 'ਵਨ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰ' ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

44. ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸਾਰੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੀ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਜਸਟਿਸ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੇਅਰਪਰਸਨਾਂ ਅੱਗੇ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਹਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਟਾਪ ਸੈਂਟਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਹਿਰਦ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ।

45. ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇੱਥੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਅਨੁਬੰਧ-1

(ਬਿਜੋਏ ਬਨਾਮ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਰਾਜ, 2017 ਸੀਆਰਆਈ. ਐਲ.1.3893 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼)

1. ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਅਤੇ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਅਧੀਨ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਹਾਇਤਾ/ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਲਈ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ। ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 4, 6, 7, 10 ਅਤੇ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 166-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੰਡ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਅਪਰਾਧ ਸੰਜੀਦਾ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਪੈਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹਨ। ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਦੰਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

2. ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ/ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਦੇ ਤਹਿਤ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਅੱਗੇ ਭੇਜੇਗਾ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ

ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗਾ। . ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਬੱਚਾ ਬਾਲ ਨਿਆਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ "ਨਿਓਡ (ਐਸ।ਸੀ) ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ, 2000, [ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਲ ਨਿਆਂ (ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ) ਐਕਟ, 2015 (ਐਸ।ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ) ਉਕਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ, ਸੁਰੱਖਿਆ, ਇਲਾਜ ਅਤੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਲ ਭਲਾਈ ਕਮੇਟੀ,

3. ਜਦੋਂ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਉਪਰੋਕਤ (1) ਅਤੇ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਤੋਂ ਉਚਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਓ।

4. ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੁਵੇਨਾਈਲ ਪੁਲਿਸ ਯੂਨਿਟ ਸਮੇਤ ਕੇਸ ਦੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਗੇ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਸਮੇਂ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੀੜਤ (ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੀੜਤ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਜਾਂ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ/ਨਿਗਰਾਨ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ), ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੈਕਸ਼ਨ 1915 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣਾ) ਅਤੇ/ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 27 ਅਧੀਨ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ।

5. ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੀਡੀਆ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗੀ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀ ਪਛਾਣ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ. ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਲੋੜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23(4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।

6. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 36 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ. ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਾਪਿਆਂ, ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬ੍ਰੇਕ ਦੇ ਕੇ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਬਾਰੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਮਲਾਵਰ ਜਾਂ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੌਰਾਨ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਣ-ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੌਰਾਨ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਪਣੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗੀ ਜੋ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਨੀਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਢੰਗ.

7. ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ, ਪੀੜਤ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ, ਵੀਡੀਓ ਕਾਨਫਰੰਸ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

8. ਪੀੜਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਪਤਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੇਰਵਿਆਂ ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਪਛਾਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਛਾਣ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਖੁਲਾਸਾ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਵੇ।

9. ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਐਫਆਈਆਰ ਦਰਜ ਕਰਕੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਪੀੜਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਜਾਂ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਲਈ ਬੱਚੇ ਦੀਆਂ ਫੈਰੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗੀ। ਰਾਜ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਸਮੇਤ ਹੋਰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅੰਤਰਿਮ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਲਈ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਭਾਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਫਰਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜੁਰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੈ, ਪੀੜਤ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਜਿਨਸੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਤੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ, 2012 ਦੇ ਨਿਯਮ 7(3) ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਅਤੇ ਸੱਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮਾਤਰਾ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਕਟਿਮ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਫੰਡ ਅੰਤਰਿਮ/ਅੰਤਿਮ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਕਟਮ ਕੰਪਨਸੇਸ਼ਨ ਫੰਡ ਜਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1973 (ਐਸਾਸੀ) ਦੀ ਧਾਰਾ 357ਏ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਕੀਮ/ਫੰਡ ਜਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਫੰਡ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਿਮ ਜਾਂ ਅੰਤਮ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕਰੇਗੀ। ਅੰਤਰਿਮ ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅੰਤਮ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨਾਲ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33(8) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

10. ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਪੀਓਸੀਐਸਓ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਣਉਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੰਬਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਰੇ ਉਪਾਅ ਕਰੇਗਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੁਰਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35(2) ਦਾ।

ਦਿਵਿਆ ਪਾਂਡੇ ਪੈਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ

ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra
Advocate